

Gelu BREBENEL

Bolnav de insulită
uN fel de pOezII

Gelu BREBENEL

Bolnav de insulită

uN fel de pOezII

Scrib, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BREBENEL, GELU

...

Corectură: *Mugur Burcescu* ????
Laitmotiv grafic: *Florin Grofu* ????
Layout și coperta: *Gabriel Ionescu*

Tipărit în România de SC DESKTOP PUBLISHING SRL

GABI@ETIPOGRAFIE.RO

0726-22.11.91

ISBN 978-606-8440-55-2

prefață

prefață

prefață

grafic 1

DANSUL

...Și eu pe-aici, prin lumea asta
plină de răspunsuri.

În curând n-o să mai am întrebări,
în curând voi fi la fel de sărac
precum un miliardar
care în afară de banii săi
nu mai are nimic.

În curând
poate nu o să mai am
nici uimiri...

În curând poate fi oricând...
Dar, dansul acesta între totul
Sau nimic,
Deocamdată ,
Se numește viață.

CALUL ACELA ALB

Da, știi acum că pământul este rotund
pentru că
eu m-am întors la mine.
Am dat un tur, a mai durat o viață.
Nu cred decât
în câteva vieți
Și nu cred decât în câteva drumuri.
Calul acela alb
de cândva,
Care s-a arătat la răscruce de drumuri,
Care s-a arătat la răscrucea dintre noi
A mai fugit
cu una dintre viețile mele.
Da, știi acum că pământul e rotund
Și că
între răscruci și vieți
nu e decât așteptare.
Mai lasă-mă să-ți stau pe umăr,
căutare.

CERCUL

Eram și sunt un cerc întors pe dos.
Unde să fug? Mă mir că mai miros
A cerc! Mă mir că n-am fugit din mine
Cu rima mea cu tot. Că cercul, el, mă ține
Să mai rimez din când în când cu mine,
Să nu vomit, să-mi fie rău și bine și să...
...Da, iar să semăn cu mine
Așa cum seamănă toate în cerc.

Mă străduiesc iar să mă schimb!

Da, chiar încerc
Să mă schimb pe eu cu mine
Rotindu-mă, fugind în acel cerc
În care eu, sărmanul tot încerc
Să nu mai semăn eu cu mine.

Vreau sa mă schimb! E rău, e bine?!

Mă tem să nu mă pierd,
să nu mai semăn eu cu mine
Și de schimbat ce sunt să rătăcesc în cerc!

ECHILIBRISTICA

trăim doar între ridicări și căderi
de viața dintre ele nici că ne pasă
doar coarda întinsă
ne face să mai putem respira
doar sârma care trosnește sub noi
o echilibristică în care mai găsim și colțuri
unde să stăm ascunși
mai avem și timp de bal mascat
pe aceeași sârmă
circulația siderală între două salturi
e bine reglementată între noi
dacă e cazul
nu trecem unii pe lângă alții
secole întregi
ne gândim doar unul la altul
la ore fixe
poate în anii bisecți
din secolele impare

plasa de sub noi s-a plictisit demult
și a intrat la apă
mai trebuie să stabilim iar
prima întâlnire
cât ne costă chiria
cât timp avem ca să facem copii
și mai ales în ce colț al universului să-i creștem
ce alfabet să-i învățăm
la câte secole distanță minim
de marea rătăcire
putem să îi condamnăm
și eventual
să-i învățăm și pe ei
să aștepte
fiecare
frumos
în câte un colț al universului
acolo unde niciodată
nimic nu s-a oprit
dar trebuie așteptat
fie și numai
de dragul
așteptării

LASĂ-TE CHEMAT

Tu, să te rogi
Să nu îți crească aripi.
Se pot întoarce împotriva ta.
Mai bine le lași la macerat,
Mai bine le dai la jumulit,
E poate mai bine
să le pui la congelat,
lasă-le să stea, să nu crească,
e mai bine așa
pentru socoteala de joi,
sau de vineri,
sau de când o fi
să ți se măsoare fâlfâitul
sau zborul.

Crede-mă,
mai bine nu înveți să zbori
și dacă nu ai încotro,
chircește-te, fă-te mic,
dar nu lăsa ca să rămâi nimic.
Când zborul se prăbușește peste tine
și tu îl iei în brațe
cazi pe coate, cazi pe spate
și nimic ca să-l scape nu-ncape...

Da, să te rogi chiar să uiți zborul
Să-ți dai cu catran
și cu fulgi sclipitori pe aripi
Și să le pui la presat, sau la uitat.

Și, din când în când
Ca să nu uiți de tine
și de aripile tale de cândva
nu te uita în oglindă,
acolo nu exiști doar pentru tine,
tu, pentru tine
nici măcar nu mai esti,
nu te mai vezi,
sau esti doar altul,
sau doar acela de nerecunoscut,
de cândva.

Nu te uita în oglindă,
Neînariptule,
N-ai să vezi nimic.
Dorul de aripi și de zbor
Nu începe nici în oglindă
Și nici de unul singur.

Privește doar spre cer
și lasă-te chemat
de cel cu aripi ca tine,
lasă-te așteptat
și zburat.

DREPTUL DE A FI NEBUN

Să nu-mi iei, Doamne, apăsarea asta
Și să ma lași de ea să mor,
Vreau s-o respir și să-i dau aer
Cu un plămân să îi rămân dator.

Să nu-mi iei, Doamnă, boala asta, las-o
Să mă îmbie și să-mi dea fiori,
Nu-mi aminti de cele pământene
„C-o moarte toți suntem datori.“

Mai rabdă-mă tu, Doamne, pentr-o vreme
Să zburd zălud printre aluni,
Nu-mi arăta nici rândul și nici banca,
Mi-e locul, știu, la casa de nebuni.

Să călăresc din nou o stea
Nebun rămân, în nebunia mea.

DATOR C-UN VIS

Da, sunt un păcătos, n-am ținut post,
Prin viață am trecut mai nepostit,
De sărbători prea slobod am tot fost
La carne și la ochi frumoși am tot poftit.
M-am înfruptat din toate peste poate
Pe la icoane nu m-am iconit,
Am fost și bun și rău, n-am dat din coate,
N-am vrut averi, nici nu m-am ploconit.
Mereu plecat de-acasă sau fugit
Pe câmp, să tac și să citesc în stele,
Am fost și viu dar și năuc și plictisit
Mereu dator cu-n vis viselor mele.
Am fost pe rând tot ce am vrut să fiu-
Copil, bătrân, cuminte și nebun,
Mi-am fost și tată și mi-am fost și fiu
Am fost iubit și frate și prieten bun.
Da, sunt un păcătos, n-am ținut post,
Cu creta „Vă iubesc!” – am scris pe garduri,
Prea slobod și poftind după frumos
Vă pun pe suflet rouă peste farduri.

EU

Eu nu știu să pun
piatră peste piatră,
să iasă castele.

Știu doar să pun
așteptare
peste așteptare,
– adeseori singur castel
al deznădejdii mele.

MINCIUNI ROSTUITE

Cuvintele și gândurile nerostite –
nu s-a născut lume să le cuprindă,
nici nu știu unde s-or duce
și ce s-o alege de ele,
unde merg ele la culcare,
cine le ține de mână
și cine le trimite și lor,
câte un gând,
din când în când...

Probabil
pentru că nu ninge
nu sting luminile,
să nu se vadă întunericul de-afară.
Știu, iar mă mint,
n-o fac întâia oară.

TIMPUL

Ceasul, da, ceasul îmi arată ora,
Ora, da, ora îmi spune timpul,
Timpul, tu, timpule îmi măsoară viața.
Iar tu ceasornicarule
îmi spui că ceasul meu
a luat-o înainte, puțin câte puțin,
așa încât, la o adică,
pot să mă mai uit o dată la ceas
și să aflu că mai am, deja, câteva secunde,
care,
până să mă dumiresc,
au trecut
în zadar.
Mai trăiesc?

CĂUTARE

Oamenii au nevoie de oameni
Și cu cât se caută mai mult
Cu atât nu se găsesc.

Ceva din oameni
caută o parte
Din ceva alți oameni
Și nu găsesc.

Oamenii se descompun
Pentru a se găsi
Și din ei mai rămâne
Doar câte ceva.
Inimi – care au nevoie de doctori,
Suflete – care au nevoie de mângăiere
Spirite, care caută să se ajungă din urmă.
Alergăm, alergăm, și când ne ajungem
Și ne batem pe umăr
Spre noi se întoarce
Un cineva care nu seamănă cu noi.
Până unde alergare și căutare,
Cer și noroi?

PLUTIREA

Să vezi ultima frunză
desprizându-se
și plutind
în căutarea celor multe
luate de mult de vânt...
Și apoi crengile
aplecate,
ca și cum i-ar face cu mâna.
Apoi, drumul spre casă,
cărăruia aceia șerpuindă
acoperită de frunze
amestecate.

Tristețe, de înapoi
și de înainte,
iar te rupi, plutești
și te faci cuvinte...

REVĂRSAREA

Cărțile necitite – ca zilele netrăite.
Le reprogramezi – le așezi într-un raft,
Apoi, raft lângă raft,
Biblioteca lângă calendar
Până nu mai încap
Și se revarsă peste.

... Pagini din altă poveste.

ÎNTREBARE

Nici măcar vântul n-ar putea spune
Nici măcar timpul.
Nimeni n-ar putea rosti
Nerostirea dintre clipe
Acea trecere care nu se mai întoarce
Simțită sau doar trecută
Acel spus-nespus și dor-nedor
Acea trecere dusă
Trăită fior, fulgerător
Care te face să simți
Să crezi
Să fii
Să nu mai fii
Și să nu mai învii...

Viață,
Acum îți spun pe numele tău viu.
E târziu?

VORBĂ CE ZACE

Poeții n-ar trebui să scrie
Ar trebui să deseneze pe cer,
Ca acea ultimă și necunoscută
generație de poeți
Care au desenat, cândva, cerul și norii
Ce nouă, acum,
Nu ne mai plac
Pentru că nici măcar
nu mai vedem până acolo.

Poezia nu e o meserie,
e gând.
Poetul scrie, fără să știe
Că gândul lui
Zidește și chinuie
Țipă sau tace
Mișcă sau zace.

Poetul nu există.

Dacă aș ști ce este, ce face
Ți-aș spune doar ție.

Hai să dăm foc
acestor rânduri
Și să rămână
Numai la noi
În gânduri.

VIITORUL

Diminețile cu liniște
cu cer pe geam și cu cafea
și, pe deasupra, semne în cafea
care se vor ghicite, spre liniștea mea.
Uite!- dunga aia ca un cocor,
vremuri frumoase- ce semn de zbor,
de cer deasupra!...
Dar și dunga aia ca un cer
ce orizont, ce zbor rebel!
Apoi linia aia precum curcubeul...
Apoi, dunga aia ca o bucată de cerc...
Apoi, mă uit și tot încerc
să văd. Da, văd o linie dreaptă
Ca un orizont ce așteaptă...
...Mi-e teamă să mai beau
din cafea,
o las rece,
să rămână așa.

GRIJĂ

Sunt doar câteva lucruri care contează,
înțelepciunea este
să ajungi să le poți număra
doar pe degetele de la mâini.

Rămân apoi
doar puține lucruri care mai contează
Norocul este să le poți număra
Pe degetele de la o mână.

Apoi,
îți mai rămâne
să alegi
o singură dată,
singurul lucru
care contează.

Nu te uita la mâinile tale
și la degetele tale,
poți să nu mai vezi nimic.

Nu te uita în dreapta
sau în stânga
sau în urma ta...

Dacă mai ai timp
Caută să ai grijă
de singurul lucru
care chiar contează.

CÂTEVA MÂINI

Eram o linie,
Doar inimă aveam,
Ce mai eram
În brațe mă țineam
Strâns, mult prea strâns
Să nu mă risipesc.
Nu mai aveam nici trup,
Doar ochi să mă privesc
Să văd cum că încet
Mă ofilesc,
Că-mi cad, pe rând,
Petalele și trunchiul,
Și speriat
Și plin de vină,
Mă ofileam acum din rădăcină.
Îmi țineam strâns în brațe
Inima și suflul.
Obrajii îmi erau
Ca două pâini.
Mă risipesc, atât de vinovat
Că nu am
Decât două mâini.

ȘOAPTE

Între alfa și omega,
Unii tac, alții vorbesc.
...Lumea e un vis de stele
Răsturnate în cuvânt.

Eu vorbesc acum în noapte
Și șoptesc: voiesc, trăiesc...
Doamne, cui să-i mulțumesc!?

...Dacă tu îmi zici să tac,
Eu sunt prima dintre șoapte!

*

Nu stiu de ce
Când îmi vine
să mulțumesc,
Știu pentru ce
Dar nu știu cui.

Doamne,
chiar sunt
al nimănui?

URME DE COCORI

treceau anii,
zilele,
zorii,
apa,
roua,
cerul,
cocorii...

Și astăzi mai văd,
pe sub vopselele
de pe peretii din sufrageria aia cât lumea
doar aripile cocorilor de cândva
desenați cu o pensulă mică,
cu vopsea albă ,
peste cerul vopselei din sufrageria aia
unde copiii puneau mâna lor înmuiată în culorile zilei
mai sus, și tot mai sus
iar eu mai făceam peste urmele lor
un cocor
și iar un cocor,
până,
nemaifiind loc
copiii de atunci
și- au luat cocorii în gând
și au zburat spre largul lor.

EU

Eu nu am vrut
să fiu aplaudat.

M-am bucurat,
dacă în plimbările mele,
Cele de om însingurat,
când şchiopătam
sau când săream
Cineva m-ar fi văzut.

Era roşu la semafor,
apoi verde,
nu ne-am întâlnit,
nu ne-am cunoscut.
Treci repede pe verde...

Dar, apoi, mai apoi,
M-aş fi bucurat să zică:
Uite un om ca un pom,
e verde de pom,
sau de semafor,
uite o poezie!...

...Aşa am vrut
eu
să exist,
să trăiesc,
să fiu,
să fie...

grafic 2

AUTOPORTRET

am vrut să fac o lume nouă
întreagă
ne-mpărțită pe din două

am desenat pământul
apa,
vântul
dar când să desenez cuvântul
am înțeles că-ntreaga lume-a mea
nu seamănă cu mine,
ci cu ea.

OAIA NEAGRĂ

Ne-am rătăcit în început de toamnă
Mi-ești dragă și-mi ești frunză și-mi ești sus,
Dar stai că vine marea desfrunzire
Cu ruginiu, cu plumb, și cu apus.
Unde să fug, cărui pustiu mă lași pedeapsă
Cărei fântâni secate îmi lași versul?
Tăcerea ta mă seacă și-mi înfundă
Izvorul care-mi udă universul.

Prin ceață pașii tăi îmi lasă timp
Și-mi lasă urmă să te prind din urmă,
Sunt oaia neagră care calcă-n străchini
Mergând în sens invers, să ies din turmă.

TOT CE ATING

De tine astfel vinovat
Îmi fuge pana pe hârtie
Și-s condamnat să fiu bogat.
Tot ce ating se face poezie,

Și visele, și ziua dar și hrana.
Iar când nu vii, tot ce ating
Îmi e ca foamea și ca rana.

ÎMPĂRȚIREA LA DOI

Nici împărțirea n-am învățat-o.
Ne chinuim să împărțim totul
și să ne împărțim
și mereu ne rămân resturi,
motive de alte împărțiri
până ajungem să nu mai știm
cât și ce se cuprinde în unu.

Adevărata împărțire e la doi.
În rest, e numai despărțire
a întregului în mai multe
a bogăției în împușinare
a sufletului în deznădejde.

Nu vă mai împărțiți,
uniți-vă doar jumătățile,
niciodată împărțite cu nimeni.
E singura împărțire
a unicului în două părți
ce nu se măsoară între ele.

DRUM

Ce noapte,
Cu lacrimi și scrum...

Apoi dimineața aia
când tu pășeai
peste ninsa din mine zăpadă
și pașii tăi
doar ei erau drum.

POD și RAM

Ce cauți tu
prin mine,
Draga mea?

Prin mine,
care
tot nu știi ce sunt
și tot nu-mi spui pe nume.

Ce rătăcirii de vieți
Prin buzunare,
Ce de găsirii apoi
prin noi.

Ne bate ultima fereastră
Pe la geam,
mi-e sete dinspre tine
și-mi e pod
și ram.

CE A RĂMAS

Nu te iubesc!
Doar că dorul meu de metaforă
Cu metafora ta s-a întâlnit,
Tăcerea mea
cu tăcerile tale,
cuvintele noastre, între ele.

Acestei chimii a întâlnirilor noastre
„Te iubesc!” - i-am spus eu,
Pentru a-i da un nume.
Dar eu nu te iubesc, nu...
Pentru că a iubi nu este totul.
Doar ce a rămas nespus,
Neatins și negândit,
Înseamnă „Te iubesc!”
Doar ceea ce nu poate fi spus.

OMUL-LINIE

Nu mi-au reușit
Decât drumurile lungi,
Începute demult
Și purtate în mine,
Pe pământ,
În suflet,
În gând, înspre cer.
Rătăcirile mi-au ieșit cel mai bine,
Eu singur căutând
Când prin mine, când prin tine.
Nici rimele nu mi-au ieșit
Decât la întâmplare
Ca o oglindă plânsă
Umbrită de ieri și de mâine.

Nu mi-au reușit drumurile simple
Cele de azi, cele în sus,
De pe umerii tăi înspre tâmples.
Am fost omul-linie,
Nu omul-punct,
Ca o linie ce se înmoaie
Lăsând un ultim semn
Nedeslușit
Peste atâta alb nescris,
nepătat.

DOAR ALĂTURI DE MINE

Îmi lipsesc plimbările
cu mâinile în buzunare,
fără nimic de dus,
de purtat, de tras, de împins.
Apoi, îmi lipsesc acele plimbări
fără să dau din aripi,
pas la pas alături de mine,
mai stând de vorbă,
mai tăcând.
Îmi lipsesc tăcerile adânci
și clipele în care
să nu vreau nimic,
mersul pe jos
pe dinafara mea îmi lipsește,
căutarea mea și a lumii
și a răspunsului la întrebarea
dacă lumea este în mine
sau în afara mea,
ca să știu
dacă trebuie
să-mi alung singurătățile
sau numai să le unesc
cu ale tale.

NU SAU DA

Hai să ne rescriem
cu litere de mână,
să te țin de mâna ta încreionată
și să-ți arăt
cum căutarea mâinilor noastre
poate cuprinde norii.

Poate așa învățăm
conjugarea unor verbe
Până acum nepermise
Sau alungate din gând
Sau tot întoarse pe dos.

Hai să rescriem alfabetul
cum vrem noi,
Și să ne permitem să credem
Că omega se sfârșește
Unde începe alfa.

Sau, hai să scriem într-un alfabet
cu doar două litere: tu și eu,
Și, când ne plictisim,
Să ne împuținăm
trecând la cuvinte.

Hai să ne restrângem cuvintele
Mai mult și tot mai mult
Și să ne închipuim
că mai avem
doar un cuvânt de rostit:
nu sau da!

Tot așa tăcută ai fi? Tot așa?

ZBOR PE PIPĂITE

Îți știu tăcerile
și singurătățile.
Literale lipsă
din alfabetul cerului
Mă dor ca și cum,
Eu le-aș fi ucis
Născând un soare orb
Peste cerul înstelat.
Acum zburăm
doar pe pipăite,
Cu ochii închiși,
de teama răsăritului.

SEMN

Tăcând, ca un semn de iertare,
Tăcând, din prea mult gol
Tăcând din preaplin.
Tăcând ca un semn
că nu există cale de mijloc,
Tăcând printre tăcerile
Care strigă cu disperare.
Dacă dai tăcerea la o parte
Cuvintele nu mai vin
Vorbirea se uită
la fel cum și oamenii
se uită între ei,
Lăsând preaplinului
loc să le fie gol.

SCOP ÎN SINE

NU știi ce se așază
peste atâta așteptare,
vreun praf astral
vreo ultimă ninsoare,
nu știi cu ce o să ningă
peste tăcerile noastre.
Știi doar că noi le ningem
cu tăcere, cu așteptare,
ca o ninsoare
peste altă ninsoare
așa încât iarna
se hrănește cu mine, cu tine
ca un scop în sine.
Ultima primăvară
de la marginea lumii
poate că a fost doar o umbră,
poate că a întors spatele
rănită
și a plecat
în sens opus
ca un copil
rămas orfan.

CIUTURĂ ȘI FÂNTÂNĂ

Când mă gândesc la tine înfloresc,
Nu pot să mă abțin, îmi ies din mine.
Nu știi ce-o fi, ...de rău, de bine?!
Mă-ntreb si te întreb pe tine
dacă să mă abțin sau să mă înfloresc
eu, sâmbure crescut din tine.

Tu, ce mi-ești ciatură și-ți sunt fântână
Mă lași dator mereu c-o melodie,
Printre dezastre îmi ești vreme bună
Tu, blestemată să-mi fii poezie.
Eu ce-ți sunt ciatură și tu fântână
Mă tot repet prin tine cu „eu“ însumi,
Eu, ce mă inventez voit furtună
Să te usuc pe suflet doar din plânsu-mi.

Mi-e viață și mi-e moarte dar mi-e bine,
În lumea-mi mică te iubesc și-mi pare
Iubirea mea, că mă așez în tine
Și lumea-mi mică mi-e așa de mare.

ALBASTRU DE RISIPĂ

Privirele de jos în sus...,
Semn că suntem în creștere...
Da, acestor priviri le sunt dator
sau poate
numai cerului de deasupra.

Am căutat dincolo de cer
și n-am găsit decât lumi
în care trebuie să cred
ca să îmi mai rămână
ceva de sperat.

În rest, atâta albastru!
Singura risipă permisă
pentru
a scunde
unicul mister.

Mă tem,
sper
și privesc spre cer.

PE DRUM

Lasă un loc și pentru ea, acolo, îngere,
să lași un loc în plus chiar lângă ea
și pentru mine.

Tot sunt pe drum, tot vin și eu...

Apoi, dacă o să ajung,

tu să te dai la o parte

și să mă arăți cu degetul...

să nu creadă că și eu țin locul cuiva

să nu creadă că sunt altcineva

și m-a așteptat atât de mult,

atât de degeaba.

Hai, vino, mi-a spus îngerul

când încă eram pe drum,

ea este acolo și te așteaptă,

m-a rugat să țin un loc lângă ea

și pentru tine.

Hai de te grăbăște, mi-a mai zis,

eu n-o să mai fiu,

plec, mai am și altă treabă,

dar, vă rog, frumoșilor,

să rămâneți aceiași copii,

să vă luați umbrele de pe amintiri,

ca să vă vedeți.

Vă zic asta ca un înger bătrân,

rușinat

de o asemenea așteptare.

CE TRECUSE S-A ALES

Eu m-am trezit și nu vedeam nimic.
Munții-mi spuneau că lumea trece,
Că ațipisem doar un pic
Apoi... da, mi-amintesc-
nici nu mai așteptam
Dar de-amorțit,
de adormit,
de plictiseală
Am privit iarăși marea:
Era goală,
Apa ei nu mai era și...
am privit în larg:
...Nisipuri, cer și un catarg
Se răsturnase peste
Marea goală.
Priveam în larg
Spre totul sau nimic
Și-am înțeles
că ce trecuse s-a ales.
Și-n larg nu mai era nimic.

O MÂNĂ AMANET

Nu, nu toamna asta strică.
Îndrăgostirile mele
Și renunțările mele
Reușitele și nereușitele
Păcatele...
Micimea și înălțarea
Atingerea îngerilor sau
Zăpada pe gratis
Nu vin nici dinspre toamnă
Și nu sunt nici ale iernii.
Ale cui sunt și ce poartă vina
Atâtor zile pierdute
și încercări nereușite,
Atâtor mici victorii
și inutile luminări la colț de stradă?
Mă întreb
Întors pe dos
Ca o mănușă,
rămasă
fără mâna stângă
după ce mâna dreapta
a fost amanetată de mult
Pentru încă o toamnă.

AISBERGUL PERECHE

Masa asta la care eu
Nu sunt nici măcar „TU”,
Și nu am nici măcar nume,
a rămas neocupată.

Tot ce pe undeva
Gândesc, pe furiș sau în pieziș,
spre pământ sau spre stele
Sunt gânduri din zilele
mele,
șchioape,
prinse-n atele.

Titanicul nici n-ar fi existat
Fără aisbergul său pereche.
Dintr-o scufundare
Ce mai rămâne,
La ridicare?

INSULE DE APĂ

insula din mine
și insula din tine
nu sunt pământ
ci e doar apă
rămasă grea
de așteptare
născând apoi
copii din floare,
îngemănare
între nori
și soare...
născute toate
din răbdare.

PLOAIE CU ZÂNE

Plouă și nu am cui să îi spun.
singurătăți pe care nici ploaia nu le spală
singurătăți care atât de mult se apasă
încât au devenit coală de hârtie, goală.

Mă uit la mine și nu știu cine sunt
mă gândesc la tine cu vină, cu teamă,
atâtea ploi pentru noi, sublime, neîmblânzite,
privite doar prin geam, ca prin vamă.

Tu faci să îmi plouă prin zâne cu rouă,
poveștile mele nu sunt decât o prințesă.
nu vine caleașca aceea princiară la oricine
nu oricine se zbate cu ploaia în lesă.

Hai să ne recunoaștem ploaia din vene
adoptând de pe stradă fiece fir de apă,
adunând rătăcitele cascade pierdute
astupând picătura ce-ntruna ne sapă.

Tu, cea bună și blândă și mică și mare minune
și mare și mică picătură ce-mi pică și sapă
fii să îmi fii și te rog să învii.

ridică-te din ploaie
să mă mângâi
și mă ridică.

CUVINTE

Să vezi ultima frunză
desprizându-se
și plutind
în căutarea celor multe
luate de mult de vânt...
Și apoi crengile
aplecate,
ca și cum i-ar face cu mâna.
Apoi, drumul spre casă,
căraruia aceia șerpuindă
acoperită de frunze
amestecate.

Tristețe, de înapoi
și de înainte,
iar te rupi, plutești
și te faci cuvinte...

SAREA

Cum, chiar nu stii
de ce
eu te iubesc
atât de mult?
nici eu nu știu,
doar inima-mi ascult
și peste tot,
răspunsul la-ntrebare
e doar ca marea
care naște sare.

SĂ NE NINGEM

Iubita mea, mă lasă să-ți colind,
În seara asta să te țin de mână
Chiar dacă-ar fi să mă aștepți în gând
Doar un minut din sfânta săptămână.

Vreau să îți cânt încet, doar pentru tine
Să-ți împletesc din gânduri leri-i ler
Să fie clipa numai pentru mine
Și pentru tine să se facă cer.

Să ningă, să îți ning și să îmi ningi
Peste zăpadă să se rupă frica,
Pe sub zăpadă să înving, să-nvingi
Să-nvingem anul, ora, clipa.

...De n-am să vin, nu!, nu m-am rătăcit,
Însă colindul care nu-ți mai vine
Te-a căutat acas', ...nu te-a găsit...
Căci tu colinzi de-atâtea ierni prin mine.

EȘTI

Ești ceea ce începe cu tăcerea
când nu mai am vorbe
când nu mai există timp,
ești clipa mea fără de aer
aerul care nu îmi mai ajunge
ești anul fără un anotimp,

ești vremea și ești ninsoarea
și ploaia și steaua de vreme bună,
ești calendarul
cu a treisprezecea lună,
ești a opta mea zi
din săptămână,

ești alb, și rotund și neted și moale
femeie și fată și soră îmi ești,
fereastra deschisă spre aer
lumânarea din fereastră
plângând spre ninsoare.
când eu nu mai sunt
doar tu îmi mai ești.

ești unica literă
din alfabetul cerului meu,
cu tine frigul se topește
se face nisip pentru mare,
ești pentru mine
prințesă și înger și zeu
esti punctul ce nu se pune
după ultima întrebare.

ești clipa ce calcă
pe furtunul cu aer
ce mă hrănește să mai îndur,
ești pușca ce-alungă
lupii la pândă
ești gura de aer fără de plată
ce îmi dă credit fără dobândă,

ești sare și dulce și aromă îmi ești
doar tu îmi împarți
lumea în două
apoi mă aduni și mă reasezi.
ești singurul rost al poeziei
ce udă drumul meu rătăcit
presărându-l cu rouă,

ești poezia mea în acea vreme
în care poeții toți
stau la rând
peste foame și sete
restanți pe la bănci...
doar eu, clandestin, mă ascund
mă prefac că-s sărac,
atât de bogat cu tine în plete.

O ZI

Hai, mai zâmbește-mi peste toată rana
Și să-mi mai spui că o să fie bine.
În lumea ta, a mea, nu vine vama
Să mi te dea-napoi pe eu cu tine.

Nu te mai teme de iubirea noastră
Ea e în ceruri, aici e doar ivire...
Și niciun pământean n-o să cuprindă
Atâta necuprins dintr-o privire.

Nu te mai teme, lumea nu pricepe
Atâta despărțire laolaltă.
Cândva zâmbeai. Era frumos și alb
Acum doar depărtarea ne e poartă.

Tu esti un cer zidit peste speranță,
Prin tine nu se intră, n-ai intrare.
La poala ta se-nclină chiar și zidul.
Îi cer lui Dumnezeu o amânare

Nu să ne dea tot ce-am pierdut degeaba,
Nici să ne răsplătească așteptarea,
Îi cer doar să îmi dea o zi cu tine
Îi cer să ne ia munții, dar nu marea.

Îi cer și îl implor să se oprească
Să mă privească-n ochi, să îmi ia seama.
Nu-i cer prea mult, ci doar o zi cu tine
Până nu-i prea târziu și vine vama.

ATÂTEA DE SPUS

Aș vrea să-ți spun totul
Printr-o strângere de mână,
m-aș mulțumi cu-atât,
doar să te simt.

Dar,
am atâtea de spus,
neșoptite cuvinte
încât
mai bine
nu te strâng
în brațe,
te strâng în minte.

*

Aș vrea să fiu
Dar n-am spre cine,
Aș vrea să plâng
Doar eu cu tine.

SCOICA

firul acela de dor
firul acela de nisip
rătăcit între lumi
căzut pe fundul mării...
așa am fost
și așa te-am așteptat,
singur.
perla din mine
a trecut nevăzută
pe lângă toată lumea
singurătatea din mine
făcându-mă să mă îndoiesc
că sunt.
acum perla din mine
nu te mai așteaptă
și nu te mai caută,
firul acela de nisip
înconjurat de dor
și de așteptare
este azi precum marea,
marea aceea
în care tu ești scoica.

TĂCÂND DESPRE TINE

Tăcerile, ca iubirile
de la sine se nasc,
de la sine se zac,
se trec, se pierd
se zidesc.
Cei ce singuri vorbesc
sunt nebuni
sau iubesc.

Să nu te miri
de împuținatele mele cuvinte.

Să te bucuri când tac.
Numai despre tine tac.
Dar, printre puținele
Cuvinte și tăcere
numai tu ești.
Între amar și miere
Între zâmbet și durere
Restul se varsa din rest
este cer, este prăpastie,
este trestie
sau nimic nu este.

Lumea, ori este întâlnire,
Ori este rătăcire,
Altfel nimic nu este...
Ce frumoasă și tristă poveste!

NEAȘEZATA

Unde să te așez
eu pe tine
printre atâtea clipe,
ore și ani?
Pașii tăi sunt
dincolo de timp,
dincolo de înainte,
dincolo de acum
și dincolo de după...
Și atunci,
unde să te așez
eu pe tine,
neașezata mea?

MEREU DATOR

Îți scriu cu păsări
împletite printre litere,
să le zâmbești fluturilor mei
înhamăți la poștalion
peste zări,
îmi răspunzi cu zbor
și cu nori albaștri,
cu fluturii mei fericiți
puși să poarte
zâmbetul tău călător.
Îmi cer scuze
pentru fiecare munte
ce nu ți-l pot scrie,
pentru fiecare mare
ce nu-ți pot dărui
iertare îmi cer.
Îți rămân dator mereu
cu o poezie,
păstrez în buzunar
pentru tine
o bucată de cer.
Eu însumi sunt de mult
pus la păstrare,
vreau să fiu doar al tău
între tot
și uitare,
cu tot ce sunt,
cu fluturi sau păsări,
cu zbor, cu munți
și cu mare.

TAINA

Tu, care mă privești ca pe o taină
În timp ce eu te văd ca-ntâia oară
Să știi că n-am crescut, sunt ca o haină
Păstrată pentru-aceeași domnișoară.

DRUM

Să nu te ploi cu lacrimi
să nu te lacrimi cu ploi
e un drum undeva
mai uscat, pentru noi

acel drum care
nedorit, neumblat
ne e și pământ și mare
mereu ne-ncercat.

CER DE HÂRTIE

Am să-ți pun
Câte un gând la păstrat
Pe fiecare nor.

Gând lângă gând
Va fi,
Doar tu și păsările
Să știe.

Nor lângă nor
Și cer pentru zbor,
Ce poezie...

Cerul, da, cerul
de hârtie,
Numai el știe
Ce mare dor...

PENDULA

Aș vrea să adorm...
Să nu mă mai trezesc eu,
să mă trezesc tu...

Și să mă caut
rătăcind prin tine
cu gândul
să nu mă găsesc.
Să rămân
o pendulă
oprită
în dreptul unicei clipe
dintre tine și mine.

SEMNE CE CARTE

A mai murit o lume vie...
Atâtea moarte lumi ne-mparte,
A mai căzut un semn de carte
Și a strivit atâta poezie...

*

Te așteptam
zburând duios...
de ce nu vii?
sau ești pe jos?

ZID ÎN RAI

Și te-așteptam
și când veneai,
ningea în mine
ca în rai.

Pe urmă tu erai
Pe drum.
Plecai...
Ploua cu scrum.

Apoi tot raiul
Nins din tine
era doar zid
zidit în mine.

LUAREA DATULUI

Mi-e dat să-mi fie luat chiar datul
Să rătăcesc, să mă reinventez,
Dar cât mi s-ar dospi aluatul
Eu tot la umbra tălpii tale mă așez...

E drept că uneori esti doar un nume
Și des nici nu mai stiu cum îți stă marea,
Dar te reinventez mereu, minune
Și-mi esti răspunsul, dar și întrebarea.

Îmi ești o șoaptă tu prin toamna asta
Și ca o frunză-mi sunt eu mie însumi
Ce-și taie singură creanga și basta!
Adio, mă cufund în colb cu plânsu-mi

Și-mi este dat să îmi răsară doruri
Din umărul ce mi l-am retezat,
Aștept să mi-l descânți la tine-n zboruri
Aștept la umbra talpei tale, nezburat.

Mi-e dor de tine și imi e de ducă
Îmi e rușine și sunt vinovat,
EU am greșit cu tine lumea, veacul,
Mai mult nu pot să spun, sunt inculpat.

RUGĂMINTE

și am tăcut
încât
mi-au împietrit
chiar și gândurile

și când credeam
că sunt
doar piatră
mi-a răsarit din suflet
același dor.

Doamne,
dacă nu împietresc,
nu mă lăsa să urc
nici să cobor.

UMBRA

Da, se tot micșorează ziua
și se tot mărește noaptea.
Și tu știi asta...
Respirația noastră
nu mai ascultă de cea a planetei,
echinocțiul nu mai funcționează
nici solstițiul nu-și mai are rostul,
rotația pământului
nu mai contează,
noi nu mai ascultăm de ea.
Pe fereastră
nu se mai vede nimic
când e noapte,
când vreau să plec
numai umbra mea
în geam
pare să mai rămână,
așteptând, mai departe.
Apoi, peste noapte,
mă întreb:
Încotro pleacă ea?
unde se duce să se culce,
când eu obolesc?

...Nimeni nu știe.
Îmi pare doar
că rămâne în urma mea
de veghe
după ce eu adorm,
rămâne de veghe
privind pe fereastră
după tine
și îmi șoptește
că în lipsa mea
te va aștepta
doar 99 de vieți,
iar eu îi spun
că e destul pentru ea
pentru că numai eu știu
că meriți să te aștept până la capăt
oricât ar dura.
Nu știu, nu mai știu...
Atunci când vii
cu cine stai tu de vorbă?
cu mine sau cu umbra mea...

SĂ NE ALEGEM

Mai lasă-mă să-mi fie dor de tine
Am să plătesc chiar și chirie pentru asta
Să nu-mi ceri mult, stau prost cu banii
Dar garantez cu viața mea și basta.

Mai lasă-mă să mă îndrăgostesc de tine
Să fiu copilul care-ți da-ntâlnire
la acel prânz când ziua era noapte
Iar noaptea mirosea a despărțire...

Mai lasă-mă să te iubesc, minune
Mai dă-mi și mie șansa și cuvântul,
Prea multe vieți n-avem, stii bine.
Să ne alegem lumea și pământul!

PESTE LUME

Iubirea mea, ai grijă c-ai crescut
Și ai ajuns din fir de praf clepsidră,
S-a prins o lume-ntreagă că ești
Iar alții cred că ești deja gravidă.

Și eu cred că din când în când ești grea
Și-mi vine greu ca să mi te văd plutindă.
Mă rătăcești. Tăcând, tăcerea ta
Mă limpezește, dar mă și afundă.

Iubirea mea îți zic, iubirea mea,
Patetic și flămând și muribund...
Ca ultimă fereastră îți întind...
Pe mine, peste lume, nu în gând.

SĂ NU-MI DAI MAREA ÎNAPOI

Si dacă m-aș păstra
la mine-n gând
pentru cine să fiu?
Revărsarea asta,
potoș peste prăpăd,
nu pentru mine este.
Apele în care eu înot
încercând, nevăzut,
capul deasupra
să scot,
doar picioarele
malului meu spală.
Apoi
refluxul...
De ce-mi dai marea înapoi?
Unde s-o pun?
Nu mai e loc.

DRUM 2

Aș fi putut să te răsfaț
așa cum vântul,
doar el
știe cum bate.
De pretutindeni
aș fi putut
să te răsfaț,
ca un diamant șlefuit
de sinele tău
care se vrea
cu lumi nelumite
cu mii de brațe.

Peste tine
suflet, trup și femeie
m-aș face
punte.
Eu, pentru tine,
drum
    între ...

IEȘI SĂ TE VĂD

Eu sunt prea mic
pentru această primăvară
îmi tot lipsește
Un anotimp.

Tot ceea ce se petrece rotund
și previzibil
nu-mi mai ajunge,
la margine de drum
ceasul se oprește și se întreabă
încotro?

Încotro?, te întreb și eu pe tine.
Încotrul meu
e doar al tău,
Lumea noastră clădită
Pe așteptare
Se întreabă dacă timpului
Îi e dat un timp de așteptare
Să se oprească și el

Și să se întrebe
Încotro?
Dacă nu,
Atunci timpul se scurge
Previzibil,
Liniștit,
Primăvara e la locul ei.

Umbrela asta făcută
Să nu ne vedem la față
E chiar copilul orfan al timpului
Care se vrea curgând
Previzibil, liniștit.

De ce nu ieși
Să te văd,
Femeie care vrei un copil
Peste timp?

COMORILE

Da, cred că sunt
precum mă simt.
Un alfabet fără litere
În fața copilului
care nu știe alfabetul,
Precum o tablă ștersă
Pusă în fața
repetentului de viață.
Sunt ca în oglinda
căreia nu pot să-i spun nimic,
precum clownul fără pălărie
și întocmai cerșetorului
fără puterea
de a mai întinde mâna.
Șansa de mai oferi ceva
Nu-și are rostul
Dacă nu ai cui,
Daruri dragi și nevăzute
Îmbătrânesc neprețuite

Precum fete mari
Ajunse la îndemâna oricui.

Nu vă mirați de comorile îngropate.
Nebunii presupuși
Și-au urmat legea lor:
n-au vrut să le lase hai-hui.
Să nu săpați după ele
Nu sunt de găsit
Decât în zbor,
Degeaba atâta târâre
Pe urma tuturor.

SĂ-MI SCRII

Să-mi scrii mai mare, c-am îmbătrânit,
Toți saltimbancii mi-au picat în stradă
Plonjând solemn prin cete de zăpadă,
Să-mi scrii cu minim 12, bolduit.

Să-mi scrii, te rog, cu litere mai mari,
Mai mici sunt zilele ce mă răsfață,
Mai multe zilele plutind prin ceață,
Dacă mă strigi, te văd, am ochelari.

Să-mi scrii cu literele de cândva
Din alfabetul celor ce așteaptă
Sau să mă suni, să-mi spui că umbra ta
E strigăt sugrumat vorbind în șoaptă.

Să îmi mai pui scrisori din când în când,
Să nu renunți de poți, să mai ții pasul,
Să-mi scrii mereu scrisori la tine-n gând
Căci uite, astăzi ne-a murit poștașul!

Să îmi mai scrii scrisori la tine-n gând
Chiar dacă s-a sfârșit ultima piesă,
Chiar dacă toate le-am pierdut pe rând
Și nu mai am nici poștă, nici adresă.

Și mai ales, să nu mă uiți nicicând
Căci viața noastră-i literă și șoaptă.
Îți spun adio dar si pe curând
Inchide alfabetul și așteaptă.

grafic 3

FARDURI FĂRĂ GARDURI

Da, vă invit pe toți să paștem iarbă
În primăvara asta trimbulindă,
Cu cerbii și cu țapii să ne luăm de barbă
Încolonați cu toți la știr și ghindă.

O, vă implor să vă mânați hatârul
Prin mijloc de păduri, prin codrul șui,
Să vă lăsați acasă tot sictirul
De-a-n boulea să vă dedați hai-hui,

Și vă mai zic din zicere și faptă
Să ne proptim cu cele rele-n garduri,
Din cotul mâinii să vorbim în șoaptă
Din colțul buzei să valsăm prin farduri.

Da, vă invit pe toți să paștem iarbă
Prin mijloc de păduri, prin codrul șui,
Din cotul mâinii să vorbim în șoaptă,
De garduri să nu-i pese nimănu.

ÎNGERAȘII

Am să mă dezdrăgostesc,
îngerii să îi silesc,
de la tine să-i gonesc.

Dar, când înapoi privesc,
...îngerii goniți de mine
stau la poarta ta pe vine,
mititei și-naripați...

Înapoi să-i chem, îmi vine,
dar ei zic: maestre, ...binee!
Ai fost șef dar, vai de tine!
Noi aici rămânem, ținem
locul gol, nu-i cum vrei tu...
– ...Eu sunt șef, am un atu...
Îngerașii: – S-o crezi tu!!!

STRIGARE CU ÎNGERI ȘI RÂME

Mă mut! Hai, care mă primiți la voi?!
Zău, sunt cuminte, nu cer mult
Și nici nu dau cu nasu-n ciorbă.
Stau și ascult, sunt ca un melc ...
Mă mulțumesc din când în când c-o vorbă.
În rest, eu tac. Privesc, ascult...
Astept, o frec. Ce, vă mirați!
E-te șocheală-n miez de lume
De s-a dat Terra cu pământu-n sus!
Ce bă? ...Aud? Voi n-o frecați?

...Hai, lasă, să o dăm la pace:
Mă mut la voi, nu spun nicicui,
Cum vine daravela, că-i de-a valma...
Că aveți râme pe sub pat- sau îngerăși!
Am tăcut mâlc, hai, batem palma?

... Nu mă mai mut! Tot ce era de-a valma
Le-a pus nevastă-mea lot lângă lot!
...Și-acuma că mă duc acasă,

Ce să vă zic...Succes! Noroc!
Cu râme și cu îngeri pe la bot!

BOLNAV DE INSULITĂ

Vând insule, haideți!, treceți la coadă,
Știu că e chilipir, nu dați din coate,
Nu vă înghesuiți, nu stați grămadă
Am pentru toți, parol! – dau și în rate.

Da, e și marea la pachet, și valuri
Și curcubeie gărlă ies din unde,
Sirene cam nurlii se zbat pe maluri
Și dau din cozi când bronzul le pătrunde.

E bine, e huzur, e ca în basme,
Povești și-ndrăgostiri se nasc sub luna
Cea plină. Plaja-i plină de fantasme
Și fericirea strigă ca nebuna.

Îmi scriu jurnalul pic cu picătură
Printre iubiri fugite peste ape.
Cândva îl public, țin-te lovitură
Și pupături prin presă cât încape!

...Am dat anunțuri mii – nu-i nici o șansă
Să-mi vând din insule o părticică,
Sirenele stătute zac în transă
Mi-e apă, mi-e nisip și îmi e frică.

Și, de amoc și de singurătate
Le-aș da degeaba – hai, luați câte una!
Le dau pomană, le donez pe toate.
Da, îmi cer scuze, m-ați prins cu minciuna.
...Mi-e jale și mi-e trist și mi-e rușine.
S-au dus la apă insulele mele
Și mi-a rămas doar una. E în mine.

NUMĂRĂTOAREA

Prieteni, se chinuie să ningă,
Să ne bucurăm fără să ne prefacem.
Dacă nu ați adormit, deschideți fereastra.
Dacă dormiți să vă fie somnul moale.

Dimineți vor mai fi
Și zăpezi vor mai fi,
toate, nenumărate.
Doar noi numărătoarea
o vom sfârși.
Prieteni, deschideți fereastra
Și faceți
din ultimul fulg de nea
cea mai frumoasă sărbătoare.

Băgați mâna în buzunare
și vă scoateți
sărbătorile la vedere
să vadă și ele
ultimul fulg de nea
cum se topește
în marea sărbătoare.

CUPRINS

Prefață.....	5
Deschidere.....	9
DANSUL.....	11
CALUL ACELA ALB.....	12
CERCUL.....	13
ECHILIBRISTICA.....	14
LASĂ-TE CHEMAT.....	16
DREPTUL DE A FI NEBUN.....	18
DATOR C-UN VIS.....	19
EU.....	20
MINCIUNI ROSTUITE.....	21
TIMPUL.....	22
CĂUTARE.....	23
PLUTIREA.....	24
REVĂRSAREA.....	25
ÎNTREBARE.....	26
VORBĂ CE ZACE.....	27
VIITORUL.....	28
GRIJĂ.....	29
CÂTEVA MÂINI.....	30
ȘOAPTE.....	31
URME DE COCORI.....	32
EU.....	33
Dragoste.....	35
AUTOPORTRET.....	37
OIA NEAGRĂ.....	38
TOT CE ATING.....	39

ÎMPĂRȚIREA LA DOI	40
DRUM	41
POD și RAM.....	42
CE A RĂMAS	43
OMUL-LINIE	44
DOAR ALĂTURI DE MINE	45
NU SAU DA	46
ZBOR PE PIPĂITE.....	47
SEMN	48
SCOP ÎN SINE.....	49
CIUTURĂ ȘI FĂNTÂNĂ	50
ALBASTRU DE RISIPĂ.....	51
PE DRUM	52
CE TRECUSE S-A ALES	53
O MÂNĂ AMANET	54
AISBERGUL PERECHE.....	55
INSULE DE APĂ	56
PLOAIE CU ZÂNE.....	57
CUVINTE.....	58
SAREA.....	59
SĂ NE NINGEM.....	60
EȘTI.....	61
O ZI.....	63
ATÂTEA DE SPUS	64
SCOICA.....	65
TĂCÂND DESPRE TINE	66
NEAȘEZATA.....	67
MEREU DATOR	68
TAINA.....	69
DRUM	70
CER DE HÂRTIE	70
PENDULA	72
SEMNE CE CARTE	73
ZID ÎN RAI.....	74
LUAREA DATULUI.....	75

RUGĂMINTE.....	76
UMBRA.....	77
SĂ NE ALEGEM.....	78
PESTE LUME	80
SĂ NU-MI DAI MAREA ÎNAPOI	81
DRUM 2	82
IEȘI SĂ TE VĂD.....	83
COMORILE	85
SĂ-MI SCRII.....	86
Alt fel.....	87
FARDURI FĂRĂ GARDURI	89
ÎNGERAȘII.....	90
STRIGARE CU ÎNGERI ȘI RÂME.....	91
BOLNAV DE INSULITĂ.....	92
NUMĂRĂTOAREA	93

DE ACELAȘI AUTOR:

- *Zece ani în lagărele sovietice - însemnări pentru posteritate*, redactor, volum semnat Ghe. Netejoru, 1997, editura Militară
- *Cronica începutului de mileniu - interviuri cu și despre giurgiuveni*, volum realizat împreună cu Ioan Mănăilă, 2010 - editura Scrib
- *Și eu am luptat în est - Spovedania unui fost prizonier de război*, redactor, volum semnat g-ral. (r) Ghe. Netejoru, 2010 - editura Militară, volum distins cu premiul „Constantin C. Giurescu” acordat de Revista Magazin Istoric, 2011
- *X și Zero - teatru*, premiera în 2015 și selectată în același an în „Festivalul teatrelor dunărene”, ediția XVII
- *Week-end cu tata - teatru*, premiera 2016
- *Licitație pentru copilul meu - teatru*, premiera 2016
- *Narcis Coman - prin viață, fără mănuși - volum biografic*, 2017, editura Scrib
- *Călcând pe melci - teatru*, 2018

ÎN PREGĂTIRE:

- *Dreptul de a fi nebun - publicistică (1992-2017) - proiect pentru martie 2018 ?????????????*
- *Alegeri cu Coana Mare - teatru, 2018 ???????????*